

се любовъ. Ахъ, това подло кръстосване на човѣшкитѣ сждби! . . . Сълзи потичатъ отъ очитѣ ми. Тя страда.“

* * *

Преустановихъ да пиша. Значи той е мислилъ за менъ! Той пролѣлъ сълзи за моитѣ страдания, а колко несправедлива бѣхъ къмъ него. Той е толкова добъръ! Ридания разтърсватъ цѣлото ми сжщество, азъ плача за него и искамъ той да живѣе, да живѣе не за мене, за себе си. На менъ ще ми стига отъ време на време да го виждамъ, да говоря съ него, да се радвамъ на погледа му, а колкото за образа му, азъ вѣчно ще го нося дълбоко въ душата си и когато се затворя въ стаята си самотна и изоставена, ще живѣя само съ него.

V

11 Ноемврий.

Тихолъ е по добре. Лѣкаритѣ смѣтатъ, че ще бжде спасенъ. Това ме радва и одесетворява силитѣ ми. Цѣлия преди обѣдъ работихъ, но не усѣщамъ умора. Следъ обѣдъ отидохъ при него, отъ очитѣ му бликатъ сълзи,

— Защо плачешъ? Нали чу какво казаха лѣкаритѣ. Ти ще оздравяшъ.

— Да, азъ ще оздравямъ . . . Това ме радва . . . сълзитѣ ми сж радостни—и неговия гласъ е станалъ малко по силенъ и думитѣ се чуватъ по ясно. — Ти, сестро, щомъ си при менъ, азъ не се страхувамъ отъ смъртъта. Ти ме спаси по рано и сега пакъ ще ме спасишъ.

— Азъ ще се грижа за тебъ . . . толкова много те обичамъ, че не бихъ си простила да те изоставя . . . И колко мило ще бжде, когато оздравеѣшъ и се приберешъ у дома си, па отъ време на време се срѣщаме и си припознаваме тия мжки и страдания . . .

Той ме погледна недовѣрчиво. Може би, той не вѣрваше въ моя спокоенъ гласъ, че се е потушила любовъта ми къмъ него.

— Какво ме гладашъ така . . . Мигъръ не можешъ да повѣрвашъ, че въ сърцето и душата ми има само сестринска обичъ и че съмъ погребѣла внезапно избухналата въ душата ми страсть . . . Толкова много страдания преживѣхъ, та защо и любовъта да не прижи-